

Historia Kościoła Misyjnego św. Piotra: Już w 1818 roku pierwsi irlandzcy imigranci budowali domy na ósmej i dziewiątej koncesji w osadzie Trafalgar. Wkrótce obszar ten zaczęto nazywać „Katolickim Bagnem” ze względu na bardzo podmokły i bagnisty grunt.

Jesienią 1819 roku dwóch młodych osadników, Bartholomew O'Connor i Charles O'Hara, pokonało czterdzieści mil pieszo, aby spotkać się z Ks. O'Reilly w Dundas i przekonać go do odwiedzenia z posługą kapłańską małej kolonii na Trafalgar. I tak się stało. Ks. O'Reilly przybył i odprawił Mszę św. w chacie pana O'Hary na posesji #1, Koncesja #9. Na Mszę św. przybyli osadnicy z różnych okolicznych stron pokonując duże odległości, aby po latach, odkąd opuścili Irlandię, po raz pierwszy zgromadzić się w chacie na Najświętszej Ofierze oraz otrzymać inne sakramenty. Wizyty księży trwały nieregularnie do 1823 r., kiedy to na akrze oczyszczonej ziemi na działce 6 na dziewiątej linii, podarowanej przez Dana Highlanda, zbudowano kościół z bali. Potem ksiądz przyjeżdżał mniej więcej raz na cztery miesiące. Tydzień poprzedzający jego przybycie, kobiety z tej osady były zajęte pieczeniem chleba, pieczeniem dziczyzny i ziemniaków, aby zapewnić żywność dla dużej wspólnoty katolików, którzy gromadzili się, wędrując pieszo z tak odległych miejsc, jak Georgetown, Brampton, Port Credit i Burlington.

Pod koniec lat dwudziestych XIX wieku ludność katolicka w powiecie doświadczyła przejściowego spadku. Ziemia pod uprawę nie była urodzajna i w związku z tym były coraz mniejsze plony, a rolnicy szukali bardziej obiecujących gruntów lub znajdowali alternatywne zatrudnienie. W 1826 r. rozpoczęto kopanie pierwszego kanału Welland i 25 młodszych mężczyzn z tej osady zostało zwabionych perspektywą stałego zarobku.

W 1850 r. pierwotną zrębową kaplicę zastąpiono kościołem ramowym. Wspólnotę tworzyło wówczas około 50 rodzin. Niestety przed końcem tej dekady, z południowego Ontario nadeszła era kolei i zrodził się exodus z obszarów wiejskich, takich jak Trafalgar, do obszarów miejskich. Pod koniec lat osiemdziesiątych XIX wieku na liście parafialnej kościoła św. Piotra pozostało tylko 9 rodzin.

Obecny murowany kościół oddano do użytku w 1882 r. Następnie w latach 1890-1938 kościół był zamknięty z powodu zmniejszającej się liczby rodzin katolickich. W 1938 r. kościół został ponownie otwarty, kiedy ustanowiono parafię św. Różańca w Milton. W 1982 roku kościół przeszedł trzecią odbudowę, kiedy to został odsunięty od drogi (Ninth Line) i postawiony na nowych, bezpiecznych fundamentach; z piwnicą i prezbiterium. W kwietniu 1995 r. w prezbiterium zakończono remont i zainstalowano nowy ołtarz, poświęcony zmarłym fundatorom kościoła św. Piotra. Jest to najstarszy kościół w diecezji Hamilton. Przez ponad 10 lat kościół ten służył parafii św. Bakity, podczas gdy wspólnota budowała własny kościół. Od 2017 roku kościół, który w swym tytule ma słowo „misyjny” służy formacji Przyjaciół Misji Oblackich w charyzmacie św. Eugeniusza oraz jest szczególnym miejscem codziennej modlitwy w intencjach misji św. Przyjaciół Misji Oblackich oraz naszych Dobrodziejów. Od tegoż roku, jako dar na jubileusz 200 lecia – w kościele dokonano kolejnych renowacji w prezbiterium, nowej zakrystii, ocieplenia kościoła, nowych okien i witraży (z postaciami Apostołów), a także odnowienia sali pod kościołem.